

ben. A vers-
— Farkas
rheltessél az
zer leírni s
a jól mulat-
ikéit bizony
gyermekek.
s szeretitek.
részem: öt-
öváros kör-
ahol gyor-
rosi ember-
n. Soraidat
ól a jövő

valakivel
zést, amint

n.) Geyer
st, József-
chl Márta
litével. —
14.) Weil
Lillékével.
tudható a

ás

mára.

zeledvén,
kiknek
kedjenek
gujítani,
küldhető.

a:

ona.

postai-
vatalá-
54. sz.,

vatala.

KIS LAP

Szerkeszti Forgó bácsi.

ITT AZ ÚJ ÉV! (Lásd a 425. lapon.)

LXIII. köt. 26. szám. Ára negyedévre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. 1902. december 28-án.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

A TRANSZVÁLI KIVÁNDORLÓK.

— Regényes rajz a búrok életéből. —

(Számos képpel.)

Irtta **Mayne-Reid**. Francziából fordította **Hegedüs Pál**.

(Vége.)

XXI. A Meisztje-sziget.

CSODÁLATOS vadászat egy hónapig tartott. A Rynwald Klaas kisebbik leányának tiszteletére Meisztje-szigetnek nevezett szigetről az ősi lakók csakhamar kipusztultak.

Egy óriási fészkerben több száz viziló-agyar volt egymásra halmozva, mint a tímároknál az ökör-szarvak. A fiatal vadászok ügyességének kézzel-fogható eredményein kívül társaik tevékenységének bizonyítékai is láthatók voltak.

Először is a vízi-lovak bőréből készített nagy csomag *zsambokok*, melyek a kafferek munkái voltak. Tudjuk, hogy a *zsambok* igen hosszú ostor, a legbecesebb a viziló bőréből készül.

Az óriási szalonna-oldalak mellett olvasztott zsirral teli hólyagok feküdtek. A búrok nagyon kedvelték a vízi-ló bőre alatt közvetlenül található zsirt, mikor meg volt sózva és annak rendje szerint volt elkészítve; épp így szerették a vízi-ló lábaiból főzött kocsonyát.

A konyha-művészet e dolgait a kafferekre és hottentotákra bízták és ez a nagy garmada elemőzsia mind a három vee-búr családra nézve vagyont és nem remélt jólétet jelentett szolgálókra nézve, akik gazdáik vállalatának hasznában érdekelve voltak.

A vadászat szenvedélye annyira elkapta a kivándorlókat, hogy az esős évszak közvetlen beköszöntéséről megfeledkeztek.

Még az okos Van Dorn is elcsábítottá magát, hogy kelleténél tovább maradjon a szigeten.

— Holnap rakodunk, mondá végre egy este, aztán pedig indulunk.

Másnap azonban az égen szürke felhők voltak, messziről pedig az ég zengése hallszott.

Mielőtt megkezdtek volna a tutajra szállást, a vihar közelebb jött. A mennykövek mintha a vee-búrok feje fölött csaptak volna le; a felhőket minduntalan villámok szakították ketté, (Lásd a képet a 423. lapon.) az ég csupa tűz volt. A dörgést és villámlást felhőszakadás követte.

Hatodfél napon át így szakadt.

Csak éjjel állt el az eső, de az ég oly sötét volt, hogy a tutaj rendbe-hozására ezeknek a szüneteknek nem vették hasznát. És e napokon a sátrak alól nem mertek kimozdulni; a rakodásra pedig még csak gondolni sem lehetett.

A főnök a fejét rázogatta és magában szemrehányást tett magának azért, hogy fiait és a cselédek kérelmének engedett.

— Nagyon hibáztam, mondá társainak, hogy megengedtem. Lám megkéstünk. Csak lázba ne essen valaki...

Heted napon az idő kezdett tisztulni, de Van dorn Jan és Smutz, a kalauz, jól tudták, hogy a szép idő nem lesz állandó. Ezért mind a ketten siettették az elindulást.

Mikor oda értek, ahol a tutaj ki volt kötve, nagyon megijedtek. A deszka-palló melyen a tutajra jártak, eltűnt. Látták, amint a víz ide-oda sodorta. El kellett fogni és a tutajhoz erősíteni.

— A Limpópó árad, mondá Van Dorn Jan. Siessünk! Egy perczet sem veszteget-

hetünk el. Néhány percz mulva, talán hamarabb, mint gondoljuk, a szigetet előnti a víz.

A folyó rémitő gyorsan áradt.

A vee-búrok attól tartottak, hogy fáradtságuk gyümölcsét néhány pillanat alatt elvesztik. Siettek, ide-oda szaladgáltak. A sátrak, nádkunyhókat, konyha-edényeket, a fészert egész készletét, a régít és újat össze-vissza a tutajra rakták. Az elrendezésre nem volt idő.

Mikor az utolsó holmit a tutajra vítették, a sziget fele víz alatt volt; de mindenki a tutajon és nyugodt volt, hogy a vágyonból semmit sem veszít el. Most hát a kivándorlók hozzá foghattak a rendezéshez.

Délután elbuesztak a Meiszijszigettől és elindultak.

E percztől fogva a hajózásnak nem volt semmi az utjában. A Limpópó áradása csak a partokon volt veszedelmes. Éjjelre mindig gondosan kikötötték a tutajt és

őroket állítottak, hogy a folyó minden kellemetlen meglepetéseit elkerüljék. Ez elég volt és a csónak megkönnyítette a kikötést.

A tutajon levő rakományval a vee-búrok egész más színben látták a jövőt, mint az előző hónapokban. Minden arc mosolygott és minden szívbe remény szállt. Egyéb iránt a hosszú utazás végéhez közeledtek.

Négy nap mulva a tutaj a Limpópó torkolatához ért. Itt óvatosan kellett kormá-

nyozni; de olyan kormányossal, aminő Moor Károly volt, és oly hatalmasan összerótt tutajjal sokkal könnyebben ment, mint eleinte gondolták:

A FELHÖKET MINDUNTALAN VILLÁMOK SZAKITOTTÁK KETTÉ, (Lásd a 422. lapon.)

Végre a Delagoa-öbölbe érkeztek a vee-búrok.

Lőrinczet az emlékezete nem esalta meg. Itt kis kikötő volt és benne, nem remélt meglepetésükre, egy hajó horgonyzott.

Még pedig kereskedelmi hajó, mely Port-Natálba akart indulni. A három árboczosnak kapitánya nem nagyon kérte magát, hogy a vee-búrokat magával vigye.

A vee-búrok Port-Natálban csak igen rövid időre tervezték tartózkodásukat. Az volt a szándékuk, hogy mihelyt áruikat eladják, elindulnak és oly helyet keresnek, ahol új marháikkal letelepedhetnek és pásztor-életüket folytathatják.

De Port-Natálban oly fontos és jó hírt hallottak, hogy szándékukat megváltoztatták. Távollétük alatt a transzváliak az angol uralom ellen fölláztak. Azt cselekedték, amit az angolok *Transzvál lázadásának*, a holland gyarmatosok pedig *függetlenségi háborúnak* neveztek.

Ezek a jó hazafiak sok honfi-társuk életének az árán szerezték meg szabadságukat; de a Laing's Nek és Spitz-kop melletti harcokban szerezték vissza hazájuk függetlenségét és azt hitték, hogy ily szép eredményt nem fizettek meg drágán.

E kedvező események következtében a kivándorlóknak hazájuk kerülésére már nem volt okuk.

Minthogy szabadságuk biztosítva volt, most csak azon gondolkodtak, hogy hazájukban újra letelepedhessenek.

Vándorlásuk veget ért és Transzválba való visszatérésük előtt első gondjuk az volt, hogy a lehető legjobb áron adják el a kóborlásukból magukkal hozott ritkaságokat.

A fiatal búrok boldogságát mind a mellett az a sajnálkozás zavarta meg, hogy a

nemzeti függetlenség ügyén oly korán estek kétségbe és a szent ügyért nem harcoltak honfi-társaikkal együtt.

A vee-búroknak Port-Natálba való érkezése után valamennyi kivándorló Van Dorn Jan elnökle mellett, aki a vadászatok eredményének értékesítését befejezte, összegyülekezett.

— Barátaim, szolt a főnök ünnepies hangon, együtt éltük át ugyan-azokat a veszedelmeket; sokáig éltünk egyformán. Mielőtt elválnék, meg kell köszönnöm derek szolgálóimnak minden viszontagság között tanúsított odaadását és bizalmát, melyet a legveszedelmesebb helyzetekben irántam tanúsítottak. Itt van a haszonból mindenkit megillető rész.

És az osztály mindenkinek a meglegedésére történt meg.

— Éljen a főnök! kiáltották a kafferek és hottentoták.

— Fiatal vadászainkat is a megszolgált dícséretben akarom részesíteni, folytatta Van Dorn Jan. Mikor elindultunk, csaknem gyermekek voltak. Most férfiak és pedig kipróbált férfiak... A haszonnak mindegyikre eső része a függetlenséget jelenti mindegyikre. Ha e tőkét jövődó munkájukkal megszorítják, vagyonuk alapját ez vetheti meg. Azt hiszem, társaim, Blom és Rynwald, egyetértetek velem abban, hogy ezeknek a fiatal embereknek csak akkor adjuk át a tőkéjüket, ha apáiknak állandó magaviseletükről és kifogástalan erkölcsükről bizonyosságot tesznek. Fiaiunk azt talán kissé keménynek fogják találni, de akaratunk megingathatatlan... Gyermekeim, abban a korban vagytok, hogy ti is család-alapításra gondolhattok, és ezért parancsolom meg neked, Piet, hogy vedd nőül Ka-

rinka

Meis

leány

A

lanu

vára

A

Lőri

A

—

lány

nek

zére,

nagy

a ki

lom

dörz

L

Van

—

legn

világ

—

zava

érth

—

Kár

mike

—

mon

kifej

deln

adok

hall

E

Dor

egy

—

A

jenz

rinkát; Andriesz, te pedig a hugát, Meisztjét; te meg Lajos, Rivit, a nagyobbik leányomat.

A fiatal emberek, akik eleinte nyugtalanul néztek egymásra, ujongtak a beszéd váratlan befejezésének hallatán.

A fiatal emberek között csupán Moor Lőrincz volt komor.

A főnök azonban így folytatta:

— Még nem vagyok a végén. Ha kisebbik lányom nincs tulságosan ellenére Lőrincznek és ha Anninak nem esik nagyon nehezére, hogy kívánságomnak engedelmeskedjék, nagyon szeretném, ha Moor Lőrincz elvonná a kisebbik leányomat. És így négy lakodalmom volna egy napon! tette hozzá kezeit dörzsölve.

Lőrincz apja könnyező szemekkel fordult Van Dorn Janhoz.

— Főnök, szolt elérzékenyülve, ön a legnagyobb és legirgalmasabb ember a világon.

— Az öröm, barátom úgy látszik, megzavarja, felelé Van Dorn Jan. Valósággal érthetetlen dolgokról beszél.

— Haj, nem tudom, kiáltotta Moor Károly, nem tudom, mi tart vissza most, mikor mindnyájan együtt vagyunk.

— Egyelőre pedig hallgasson, Károly, mondá Van Dorn Jan parancsoló arckifejezéssel. Tudja, hogy szeretem az engedelmességet és az utolsó parancs, melyet adok, az, hogy régi félreértéseinkről örökké hallgasson.

Ezt a kis kitérést, melyet csak Van Dorn Jan és Moor Károly értettek meg, egy kiáltás fejez be:

— Éljen a főnök!

Az örömmel tulajdonítható együttes éljenzés után különböző csapatok alakultak,

melyek ézelmeit nem fogom leírni, mert van sok rejtett boldogság, melyet a leírás csak csökkentene.

ITT AZ UJ ÉV!

(Képpel a czimlapou.)

*Itt az uj év! Jaj, be örvend
Pisti meg a Panna:
Nézzétek csak: Januárnak
Első napja van ma!*

*Itt az uj év! Az ó naptárt
Eltéphetik végre:
Igy pusztuljon a mult ének
Minden rossz emléke!*

*Itt az uj év! Aki jó volt,
Örömet hoz annak.
A jó lelkek töle reményt,
Boldogságot kapnak!*

*Itt az uj év! Reméljük, hogy
Tünik bu és bánat;
Tavasz jön majd, melynek nyomán
Boldog élet támad.*

*Itt az uj év! Fel az Urhoz
Szálljon most az ének:
Örvendjenek azok is, kik
Szegénységben élnek.*

*Itt az uj év! Boruljatok
Gyermekeim, térdre,
Sohajtsón fel kis szívetek
Istenünkhöz, kérve:*

*»Itt az uj év!... Oh, legyen hát
Minden bajnak vége.
Jó Istenünk... szálljon közénk
Szeretet és béke!«*

*Itt az uj év!... Trónod előtt
Esdve térdre omlok:
Oh engedd, hogy legyen végre
Minden ember boldog!«*

Szirtes Artur.

APRÓSÁGOK A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

Pálma-bor. A négernek egyik legkedvesebb itala a pálma-bor. Annál inkább is szereti, mert előállítására nagyon kevés munkával jár. A pálma-bor Szudán, Szenegál s Afrika nyugati partjain termő egyik pálma-fajnak a nedve, melyhez úgy jutnak, hogy a fa törzsébe, közvetlenül a lombkorona alatt lyukat fúrnak, melyből a nedvet egy lopó-tök segítségével egyszerűen

kiszívják. Ha a lopó-tök megtelt (körülbelül 3—4 óra alatt) akkor ismét újat tesznek be helyére. A pálma-bornak frissen édeskés, de nagyon kellemes, az édes csemege-borhoz hasonló íze van és olyan bódító az ereje, hogy csak nagyon keveset szabad belőle inni. Európai, aki nem ismeri hatását, már egy-két kortytól is elkábul.

*

A közönséges sár-szalonka. Ez az érdekes madár a vad-galambbal együtt a tavasz hírnöke és jelzője annak, hogy már az erdei szalonka is utban van. A sár-szalonka vándor-madár és nálunk a mocsaras, vizenyős területeken fordul elő. Farka 14 tollból áll; töve feketés, vége felé narancs-vörös. Két oldala feketés-barna, rozsdasárgával vegyest, hasa világosbarna. Az egész állat hossza 24—25 centiméter. Röpülése

rendkívül ügyes és gyors. Nappal rendszeren a magas fűben megbújva fekszik és ősszel, midőn már is hizott, csak akkor röppen fel, ha erre a vadász vagy a vizsla kényszeríti. Különösen a szava teszi a sár-szalonkát nevezetessé, amennyiben úgy hangzik, mint ha bégetne. Hogy miképpen idézi elő ezt a bégető, berregő hangot, arról a természet-tudósok véleménye eltérő. Egyik azt mondja, hogy szárnya rezgésével; a másik, hogy a kormány-tollakkal; a harmadik, hogy a gégejével és csőrével. De egész biztossággal eldöntve máig sincsen ez a kérdés.

gode
akko
kirá

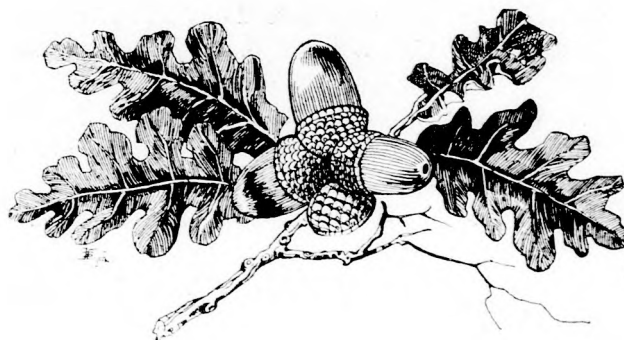
M
de e
toro
anny
négy
a ho

E
rette
Két
tett,
zsált

Az
mak
egye
mak

T
falk
nek

H
mán
zen
zem
mit

Az ezüst makkok.

Irta Mendelényi Bela.

NAGY, rengeteg nagy országa volt Fölleg-hajtó királynak. A nap sohse nyugodott le benne, de a hold se. És lám, akkora rengeteg birodalomban sem volt a királynak egyéb féltője egyetlen erdejénél.

Mert micsodás erdő volt az! Fa csak fa; de emitt akkora fák voltak, hogy templomtoronynak sok lett volna akár melyik. És annyi volt, de annyi, hogy lovon-szekéren négy nap járás volt széle, hat nap járás a hossza.

Ezt az erdőt azután nemcsak hogy szerezte ő felsége, de őriztette is. Micsoda? Kétszáz kópjás vitéz álló nap egyebet sem tett, de éjszaka sem, csak az erdőt strázsálta. Már onnan lélek se ki, se be. Az erdőben pedig tizenhárom falka disznó makkolt, merő aranyszőrű valamennyi, és egyebet sem tett, csak ropogtatta az ezüst makkot, amit az erdő termett.

Tizenhárom kondás terelte a tizenhárom falkát és huszonhárom bojtár volt mindnek a kezén.

Hát, uram fia, akkora rend, ilyen szakmány mellett is csak mi történik? Egy szent napon kifogy a makk. Szem erre, szem arra, sehol szem, semerre. Már most mit egyék a tenger disznó, akiből ha egy

elhul, keserves nap lesz az a nap még az ölbeli gyerekeknek is.

Tanakodik a tizenhárom kondás, a bojtárok meg csak lélegezni is alig mertek a nagy gondtul. (Lásd a képet a 428. lapon.)

— Nem lesz máshogyan, mondja a legöregebb kondás, de az erdőn rontás esett.

— De ki s mi által? veti a másik kondás.

— Ha én azt tudnám! szól emez.

Az a sok tenger disznó úgy megöbégáttott körös-körül, hogy az erdő is megzendült belé.

Már erre a nagy rőffenésre azután előkerültek a vitézek, hogy hát hol az ellenség?

De amig tanakodnak, tanakodnak, elérkezik ám a király is, és azt mondja:

— No szógám, sok cselédem, merrül fú a szél?

Hejh!... ment volna a tizenhárom kondás huszonhárom felé, de a vitézek is ám a széllel versenyt; hanem azért csak megköllött mondani az igazat: hogy nincs makk, egy fia se.

Szörnyü haragra gyuladt a király.

— Hát így őrzitek ti az én drágaságos erdőmet és csoda disznaimat? Börtönbe veletek!

Igy is történt. Csak egy kis bojtár fiu, a Misi hegyelt ott hátul, hogy így, meg úgy, ez még se járja.

— Mit csipogsz ott hátul, te makkszem? riadt rá a király.

— Már akár süttet, akár főzet fölséged, mondja Misi, én megkeresném a makk-tolvajt. De így, ha lecsukat fölséged, hogy tehessem?

— No jól van, te csöpp, te morzsa! Hát keresd. De úgy feküdj és úgy kelj, hogy

egy álló esztendő multán, ha meg nem térsz a makkokkal, nyárson sülsz meg minden nemzetséged.

— Bizza csak ide fölséged, szólt Misi.

Azzal felkap egy malaczra, aztán te se, én se, csak elszáguld.

— No, azt mondja a király, ezzel se beszélünk többet.

— Nyugtával a napot! mondta rá a hopmester.

... TANAKODIK A TIZENHÁROM KONDÁS. (Lásd a 427. lapon.)

Egy hét, két hét, csak száguld ám Misi a malaczon. (Lásd a képet a 429. lapon.) Bizony jó néhány mesgyét megjárt már és igen is ki volt az útja Fölleghajtó király országából. Egyszer csak nagyot visit a malacz és megáll.

— No, ez makkot érez, gondolta Misi.

Mert hogy szómba szót ne öltsek, a szörnyüses idő alatt egyebet nem evett a pöttön malacz, csak a levélen gyült harmatot, ojan fain gusztusa volt.

A malacz pedig imitten szimatolni kezdett és csak turja ám a földet. Misi azonképen lepattant a hátáról és csak leste, mi lesz hát?

Túr a malacz, csak túr, hát uram-fia!... elétúr ám egy sánta vakondot. Kapálódik a vakond, mert hogy nem állta szeme a világot, de csak nem jutott semmire, mert hogy fél lábára koldus volt az istenadta.

— No, mondja Misi, tehát sánta volnál! De majd segíték én rajtad.

Azzal csak elékerit hamarosan uti-laput, ezerjófüvet, mi egymást és bekötözi a vakondok lábát.

Estére kelvén, csak megszólal a vakond:

— Hát most már jól volnék a lábommal; de te kis ember, miben fáradozol?

— Hej, azt mondja Misi, ezüst makk az én bajom! S azzal elésorolja, hogy hogyan, miben.

— No, ne busulj azért egy csöppet sem! Csak gyere utánam, mondja a vakond.

Azzal aztán fürgén megindult, a malaczturta lyukba, Misi meg utánna.

Mentek lefelé, mentek elfelé, de olyan sötét volt, hogy tán csiholni sem lehetett ebben a sötétben.

Egyszer csak megszólal a vakond:

— No, itt lennének!

Hogy Misi jobban körülnéz, látja ám, hogy egy óriási verem-félébe jutottak, hol annyi vakond nyüzsgött, mint a földi bolha. A verem padmalyán meg szentjános bogarak sétálgattak és ezek világítottak az egész zsinatnak.

Hogy Misiék közéjük jutottak, lett szörnyű sürgés-forgás a sok lapátkezü állat között, de a Misi gyógyította vakond csak csendet parancsolt, szólván eképen:

— Halljátok ti vakondok mind! Ez a derék legényke helyre gyógyította ma a sérült lábamat. Illó hát, hogy megháláljátok.

— Parancsolj, urunk királyunk, mit cselekedjünk? zugott mind.

— Alljon elé hát az, aki tudja sorátmódját, hogy hová tünt a Fölleg-hajtó király erdejéből az ezüst makk?

Azt mondja erre egy öreg vakondok:

— Uram királyom, biz' azt egy százig a piros szeműek lopták el, csak hogy azokkal bajos kikötnünk.

— Mely értelmetlen beszéd ez! feddédöt a vakond-király. Mert hát ezt gyógyította meg a Misi.

Föld alatt laknak a piros-szeműek?

— Ott!

— No hát! És melyik nemzet az, amely velünk szembe-szállana a föld alatt?

— Hásze, ha muszáj: lehet. Mért ne lehetne? szolt röstelkedve az öreg vakond.

— Izibe induljatok, te pedig vezess! parancsolta a király. Én is veletek megyek.

Lett erre olyan riadalom, hogy majd beomlott a verem. Még a szentjános bogarak is szinte erősebb fénnel világítottak. Meg is indult nyomban a tenger sok vakond. Legelől az öreg vezető, nyomában a király-vakond és Misi a malacson, utánuk pedig, mint a fű a réten, a töménytelen sok vakondok.

És még micsoda gyorsan mentek! Olyan fürgén, hogy a pöttön malacz ugyancsak

... CSAK SZÁIGULD ÁM MISI A MALACZON.

(Lásd a 428. lapon.)

szedte a lábait, nehogy lemaradjon az élről.

Jó darabot haladtak, végtére szélesedni kezdett a föld alatti folyosó.

Itt azután, egy fordulónál csak elébük áll ám egy haragos! képű, piros-szemű manó.

— Mit kerestek itt, hé? riadt rájuk és ugyancsak emelgette aranyos dárdáját.

De a vezető vakondok nem ijedt meg a manótul, hanem lapát-forma kezével olyat húzott rá, hogy a manó menten összeesett. Misi pedig, ucczu le a malaczról!... s guzsba kötötte az emberkét.

Most aztán vallatni kezdték, hogy hol a többi.

A manó eleinte menekülni próbált, de mert látta, hogy úgy is hiába való, hát beadta a derekát és bevallotta, hogy egész népe nagy dáridóra gyűlt, a makk-lopást ünneplik és mézet isznak.

Amint hogy úgy is volt. Mert alig mentek vagy egy óra járást, nagy czinczogás-vinczogás hallatszott. Ott, egy tágas katalanban javában állt a bál.

Harminez tücsök fűtta a talp alá valót, a méz meg csak úgy folyt mindenfelé. A sok apró, piros szemű manó ezután ott ropt a tánczot, de mind fél-lábon. Nem is álmodták talán, hogy rettegett ellenségük a vakondok tábora itt a nyakukon.

De az ármányos manó, már amelyik Misiéket vezette, csak kapja magát és olyat visitott egyszerre, hogy csuda.

Erre a jelre a sok manó hopp ide, hopp oda, úgy szétszaladt, hogy irmagnak nem maradt vissza egy sem. Azaz hogy egy mégis visszamaradt, a fogoly. Ez is futni próbált, de a guzs azt mondta: lassan hékás!

— No, azt mondja az öreg vakond, megint kisiklottak a kezünk közül. De se baj! Azzal ráförmedt a fogolyra.

— No most elé a makkokat, különben nyomban gilisztának nézlek!

Megijedt a kis manó szörnyen s csak siránkozik, hogy megmutat ő mindent, csak az életének kegyelmezenek.

Mutatott azután egy verem aranyat, két verem ezüstöt és három verem drágakövet; közbe meg egyre azt magyarázta: hogy többet ér ez a világnak minden ezüst makkjánál.

De az öreg vakond csak nem tágitott. Addig addig hogy a manónak csak meg kellett mutatni a makkos-vermet.

No hát itt volt a makk, de mennyi töméntelen! És hogy csillogott!

A vakondok pedig izibe körülfogták, kiki egyet a szájába kapott, egyet-egyet a hóna alá vett, egyszeriben mindet föl-szedték és azzal föl a földre!

Kiérvén pedig az erdőbe, lerakta a sok vakond a tenger makkot és azzal, jöhetsz már ellenség... el vissza a föld alá!

Misi pedig még meg sem köszönhetette ezt a nagy sort, már elkezdte a pöttön malacz, hogy:

— Oi—ó, hó—i—o—i—hó!

Nosza a környékről a sok tenger arany-szörü disznó mind eléperdült. Olyan volt valamennyi a sok koplalástól, mint a hét szük esztendő.

De neki is láttak a makknak. A makkot pedig, hiszitek-e, nem-e: bizony arannyal futtatták be a manók, így azután nem is csoda, hogy csupa merő gyémánt szőre nőtt tőle a disznóknak.

Hanem ekkorra elékerült a király is, aki azótátul, hogy Misi odajárt a makkok

után,
szomor

Mik
helyett
gyémá

—
—

folyvás
álló eg

év-neg
gyedb

Lap«

1. A H
2. Ma
3. Pás
4. Vid
5. Csc
6. Vir
7. Me

1. Nel
2. A P
3. Kis
4. Ap
5. Ae
6. Ber

1. Ma
2. A
3. A

4. Ei

5. Ta

után, mindig fekete inget hordott, olyan szomorú volt.

Mikor aztán látta, hogy ezüst makk helyett arany, arany disznó helyett pedig gyémánt disznó, csak azt mondja Misinek:

— No fiam, voltál-e már király?

— Nem én, azt veti Misi.

— No, én se disznópásztor; de máttul folyvást az leszek, te meg a trónomra ülsz, álló egy évig.

Ekképen is fordult. Mert hogy megitták az áldomást meg elparoláztak, azon nyomban beleült Misi a királyi trónusba, a király meg terelte a disznókat.

De, hogy egybe ne vessek mindent, Misi gondolt egyet másnap, és csak beszegődött a királyhoz bojtárnak, mert — azt mondja — soh'se állta a paplanos ágyat, anélkül pedig nincs királyság.

Igy volt s máig is úgy van.

A „KIS LAP“ kedvezmény-könyvei.

»Kis Lap« minden előfizetője, aki czimszalaggal igazolja, hogy fél évre előfizetett, **ingyen kap egy kötetet** az alább felsorolt kiváló ifjusági művekből, csak 20 fillért tartozván a postai és csomagolási költségre beküldeni. Mindenki szabadon választhatja ki, mely műnek a megküldését kívánja. Aki év-negyedenként fizet elő, a második év-negyedben élhet e kedvezménnyel, mindkét év-negyedből való egy-egy czimszalag beküldése mellett.

A választott könyv cziméről, a czimszalag és 20 fillér melléklésével, a »Kis Lap« **kiadó-hivatala** értesítendő, mely azonnal intézkedik a könyv elküldéséről.

A könyvek ezek:

I. Az Athenaeum Mesekönyvtára.

Benedek Elektől.

1. A honfoglalás mondái.	8. Krisztus-legendák.	14. Kalandos mesék.
2. Madár-mesék.	9. Hetedhét ország ellen.	15. Állat-mesék.
3. Pásztor-mesék.	10. Apró mesék.	16. Bohókás mesék.
4. Vidám mesék.	11. Katona mesék.	17. Világ-szép mesék.
5. Csoda-mesék.	12. Mondák és legendák.	18. Tündér-mesék.
6. Virág-mesék.	13. Székelyföldi mondák és mesék.	19. Óriások és törpék.
7. Mesék és mondák.		20. A tatár-járás mondái.

II. Forgó bácsi könyvtára.

1. Nellike.	7. Matyi és Peti.	13. Regék a görög hajdankorból.
2. A kakuk-óra.	8. Az arany hegy.	14. Kis elbeszélések.
3. Kis mesekönyv.	9. Francia tündér-mesék.	15. A titok.
4. Apró szindarabok.	10. Két karácsony-est.	16. Mit beszélnek a harangok.
5. Aesopus.	11. Rosszcsont Ferke kalandjai.	17. A két testvér.
6. Bertti és Berta.	12. Czirmos czicza naplójából.	

III. Schmid Kristóf Ifjusági Iratai.

1. Matild és Vilma vagy a külbööző testvérek.	6. Tanulságos beszélykék.	14. Klára.
2. A piros tojások.	7. Eustachius. — Márton az öreg hegyi lakos.	15. A drágakövek.
3. A Virágkosárka. — A Karácsony-éj.	8. A jó Fridolin.	16. Nándor. — Egy fiatal spa-nyol gróf története.
4. Eichenfels Henrik és több történet.	9. A jó Örzse.	17. Jozáfát az indiai királyfi.
5. Tannenburgi Róza. — A fiatal remete.	10. A báránka.	18. Piros és fehér rózsák.
	11. Paulina.	19. Szent Antal életéből.
	12. Thalheim Etelka.	20. A kis kémény-seprő.
	13. A virág-kedvelők.	

KÖSZÖNTŐ VERSEK UJ-ÉVRE.

— Szülőkhez. Apához. Anyához. —

I.

Nagyobb gyermekeknek valók.

1.

Hogyha madár, dalos madár volnék,
Hozzátok a legszebb dallal szólnék,
S megpihenve jó szüleim vállán,
Ezüst hangon zengeném el hálám.

Hogyha szellő, puha szellő lennék,
Szárnyaimra jó illatot vennék,
S úgy suttognám fületekbe lágyan:
Boldogságtok az én leghőbb vágyam!

De lúgy szavam, ezüst hangom nincsen:
Érző szívem az én egész kincsem,
Szeretetem mind e szívbe zárom:
Nézzétek meg, elibétek tárom!

S ha látjátok, mi minden van benne,
Megértitek: bármi hangom lenne,
S dalolnék bár akár hogy és mennyit:
Elmondani nem lehetne ennyit!

2.

Ha rád nézek:
Jaj mit érzek,
Hogy mondjam el néked?
Jó anyácskám: a lelkemet
Betölti a képed.

Igaz hála
Ezer hála
Köt tehozzád, áldott!
Aki, míg a bölcsöm ringott,
Angyalként álltál ott!

Meg nem untad,
S le nem hunytad
Szemed nem egy éjen,
Virasztottál, hogy én addig
Aludhassam mélyen!

Az új évben
Arra kérem
A jó Istent esdve:
Ugy őrizzen mint te engem:
Nappal, reggel, estve...

3.

Ha rád nézek édes apám, lelkem,
Önkénytelen imára nyíl ajkam,
Csöndes szóval imádkozom érted
S szent áhitat suhan végig rajtam.

Istene
Aljon
Hogy
Segítő

El ne
Hogy
És az
Ő leg

Szent
Műve
Eged
Róla

Kí

Azt
Fris
S ad

Istenemet esdekelve kérem,
Adjon erőt édes apám, néked,
Hogy míg munkád, nehéz munkád végzed,
Segítőként legyen mindég véled.

El ne hagyjon, ha bú ér is néha,
Hogy ha gyöngülsz, ő küzdjön meg érted,
És az élet súlyos, nehéz harcán
Ő legyen majd ottalmazó vérted.

Szent kegyelmét ne sajnálja tőled,
Műveidhez segítően nyúljon,
Eged boltját ne borítsa felhő,
Róla egyre nap sugára hulljon!

II.

Kisebb gyermekeknek valók.

1.

Ide állok elétek,
De nem sokat beszélek,
Mert én ehhez nem értek.
Amit mondok egy-két szó:
Szálljon rátok minden jó!

2.

Házatokra szálljon
Bor, buza, békesség,
Szeretet legyen rajt
A legszebb ékesség!

3.

Adjon Isten boldog évet,
Ejézséget, vidámságot,
A jó Isten teljesítse
Minden vágyad, kívánságod!

4.

Azt kívánom édes apám (anyám) néked,
Friss eriben érhesd meg sok évet
S adjon Isten minden jót és szépet!

Roboz Andor.**FOGAS KÉRDÉSEK.**

(Megfejtése a 435. lapon.)

1.

Akkor izzad, ha hideg van. Isméred-e?

2.

Nincs füle és hall, nincs szája és beszél,
nem járt iskolába és a világ minden nyelvén tud felelni.

3.

Van apja, anyja és még sem fia senkinek.

4.

Szüleim gyermeke és még sem testvérem.

5.

Kevesebb ruha van rajta, mint azon
akin semmi ruha sincs.

6.

Mikor született? kérdeztek valakit a
18-ik században. — Akkor, felelte az illető,
mikor az év-szám olyan volt elől, mint
hátral és olyan volt fenn, mint lenn.**KOCZKA-REJTVÉNY.**

A	Ó	A	S	= Kedvelt szüreti étel.
Ó	Á	A		= Kerti eszköz.
S	S			= Fűszer.
K				= Magánhangzó.

Balról jobbra s felülről lefelé olvasva mindenik
sora egyazon értelmet adja.

A megfejtők név-sorából elsőnek kisorsolt kapja
jutalom-nyereményül a következő művet:

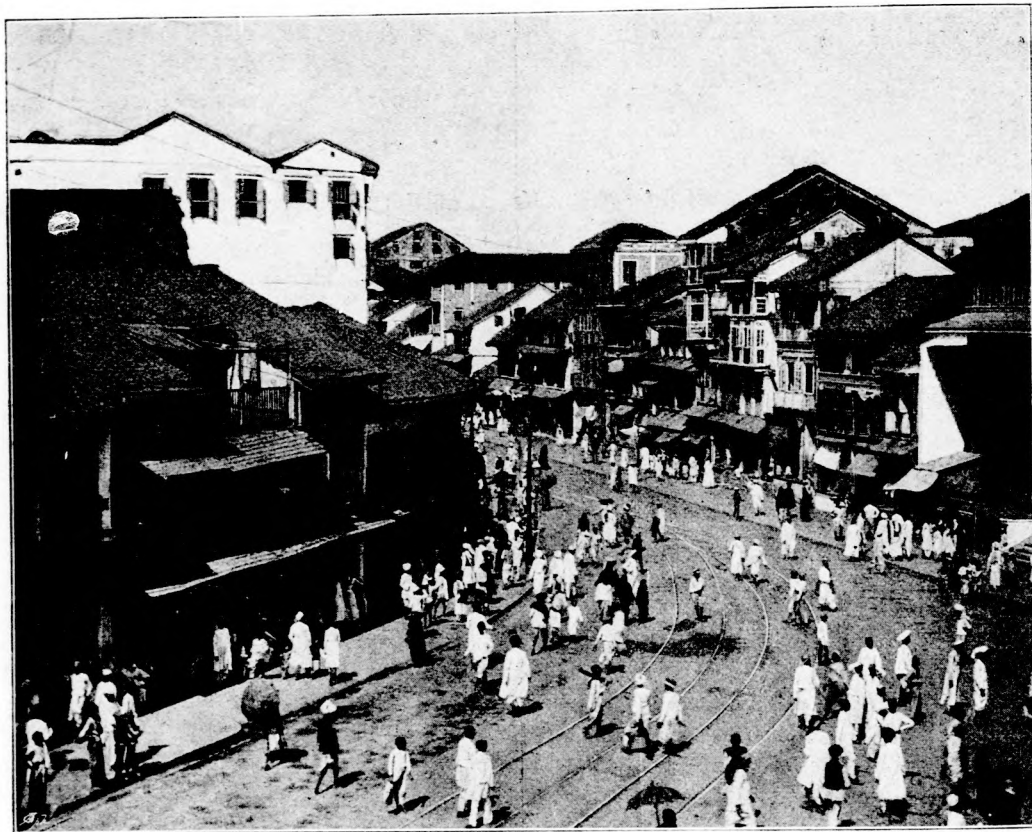
„Mesék és regék.”

Gyermekek számára írta **Vilma néni**. Két
színes képpel és több szöveg-rajzzal, díszes kö-
tésben.

INNEN-ONNAN.

Bombay. Kelet-Indiának legnagyobb, legérdekesebb és legszebb városa Bombay. Belvárosa, építkezését tekintve, egészen európai, a benszülöttek városrésze azonban egészen keleti jellegű. Ennek a résznek

utcái szűkek, házai ellenben magasak, míg a belváros utcái és utjai szélesek, épületei pedig rendkívül diszesek. A legérdekesebbek azonban az emberek, kik hangybolyként nyüzsögnek mindenütt. Ruházatuk festői, alap-színe a fehér. Nincs a világnak az a városa, melyben annyi ember

UTCZA BOMBAYBAN.

olyan szűk térre volna szorítva. A 850,000 lakos a szó szoros értelmében alig fér meg egymás mellett, mert ugy-szólván mind az utcán van. A benszülöttek rendkívül szeretnek ögyelegni. Bámulják a fényes boltokat, bazárokat és a lármás lóvonatokat. A nagy fogadók előtt különösen sok az

indus. Az egyik borra-valót kér, a másik mutatványokat végez, a harmadik bűvészkedik, a negyedik kigyót tánczoltat. Az európai utazókat a sok látványosság között a lovak is rendkívül meglepik, amennyiben ezek az állatok fehér kalapban végzik dolgukat, nehogy nap-szurás érje őket. Na-

gyon s
utóbbi
talán
neveze
kórház
jövede
talál e
A tö
tinót
hogya
Ez az
duk j

MEG

A
ban k

Hel
zsika,
Margit,
Sárika
Vicza
Radó I
Gyula,
Dalma,
Annica
György
Herzog
Milutin

A ju
ténvén,
Diós-G
burgi
átdolgo
diszes

A
közölt
Rózsika
Madár
rangy
Szerbál
Szentir

A
1. A
gyerm

gyon szép a kikötő és a pályaudvar, mely utóbbinak nagyság és szépség tekintetében talán az egész világon nincsen párja. Hires nevezetessége még Bombaynak az állatkórház, melynek több mint 150,000 korona jövedelme van évenként. Ezer és ezer állat talál ez intézetben ápolást és gyógyulást. A törött lábú bivalyt, ökröt, tehenet, tinót összevásárolják a kórház emberei, hogy így megmentsek őket a vágóhídtól. Ez az intézet fényes tanubizonysága a hinduk jó-szívének.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXIII. köt. 24-ik számában közölt rejtett szó megfejtése:

„Pirók.“

Helyesen fejtették meg: Hajcsi Rózsika, Medvezky Sándorka és Margitka, Borhy Margit, Vörösmarthy Ida, Schuber Anna, Gaal Sárika és Magduska, Kállay Helén, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Szotyori-Nagy Etelka és Tibor, Radó István, Tolnai Sándor, Bakó Ilonka, Riedl Gyula, Zlinszky Pista, G. Hunyady Ferencz, Mérey Dalma, Ranschburg Pál, Harangy Klárrika, Flór Annicza, Negró Mariska, Mellinger László, Blau György, Rieger Sarolta és Aladár, Véghelyi Lajoska, Herzog testvérek, Kalmár Zsófi, Aczél Endre, Milutinovits Corinna, Szentirmay Imre.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertesek lettek Gaal Sárika és Magduska Diós-Győrött, kiknek a jutalom könyvet (*Tannenburgi Róza*.) Ebeszélés, írta Schmid Kristóf, átdőlgözte Donászy Ferencz; hat színes képpel, díszes kötésben.) a kiadóhivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXIII. köt. 23-ik számában közölt rejtvény megfejtését beküldték még: Hajcsi Rózsika, Monoszlay-Kuthy Béla, Herzfeld testvérek, Madár Gizike, Klein Ilonka, Ranschburg Pál, Harangy Klárrika, Flór Annicza, Negró Mariska, Szerbák Irénke, Péterfi Vilma, Ullein Tónika, Szentirmay Imre.

A FOGAS KÉRDÉSEK MEGFEJTÉSE.

(Lásd a 433. lapon.)

1. Az ablak-üveg. 2. A vissz-hang. 3. Leány-gyermek. 4. Én. 5. Csont-váz. 6. 1691-ben.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Mint a süri hópíhe szállanak le rám, a közlő ünnep alkalmából, a ti áldó, köszöntő s hálalkodó soraitok. Csak így, egy forró köszönetben viszonzhatom mindnyájak bologító megemlékezését. Derült, vidám ünnepeket!

Forgó bácsi.

*

Boér Endre. Sajna, ezüst-bányában még nem voltam, s nem láthattam az olvadó ezüstnek azt a tündéri ragyogását, melyet a bányász »ezüst pillantásnak« vagy »ezüst szemnek« nevez. De olvastam nagy Jókaink leírásában és ez szinte annyi, mintha ezt a bűvös ragyogást valójában láttam volna. Leírásodban azonban szintén gyönyörködtem. — **Tolnai Sándor.** Ugy látom, van tehetséged a rajzoláshoz. — **Csatáry Jani.** A fődolog, a név, nagyon is szembe-szökő. A többi megfelelne. A pótló rejtvényeidnek meg az a hibája, hogy a pótolandó szavak semmit sem jelentenek. Az ár, só, ér, agy sat. szónak van értelme, de már ezeknek: uk, llat, ak sat.-nek nincs. Ha segítesz ezen a bajon, közlöm. — **Schneider Lajoska.** Az utasítás oly világos, hogy ha szorosan hozzá szabad magad, a kísérletnek sikerülnie köll. Levelkéd többi részét örvendő veszem tudomásul. — **Bakó Ilonka.** Aki ismeri azt a hatalmas költeményt, legott rányit. Különbek akkor, midőn a magyar nemzet a haladásnak oly fényes jeleit mutatja, kár volna ráolvasni ezt a sötét, vigasztalan, dorgáló verset. De megszerkesztve ügyesen van a te rejtvényed. — **Harangy Klárrika.** No csak lássunk itt mentül előbb. — **Blau György.** Kísérletnek elég ügyes. A mese hangját eltaláltad, csak hogy magát a mesét nem. — **Negró Mariska.** Besoroztam. — **Vörösmarthy Ida.** Majd alkalmasabb formában s rajz kíséretében foglalkozik vele a »Kis Lap«, mint tette már ezt régebben s többször is. — **Mellinger László.** Miért moszjözöl te engem? Nem vagyunk mi Franciaországban. — *Több levélről a jövő számban.*

JÓ SZÍV.

Az »Ingyen tej és kenyér« egyesületnek: G. Hunyady Ferencz 5 kor.

Szegény iskolás gyermekek részére: Vancsó Lilly 6 kor.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.

Társ-szerkesztő ROBOZ ANDOR.

Előfizetési felhívás

a
KIS LAP

1903 iki első félévi folyamára.

(A „Kis Lap“ 64-dik kötetére.)

HATVANKÉT kötet beszél a »Kis Lap« multjáról. Hatvankét kötet bizonyítja, hogy a »Kis Lap« mindig a legjobbat és legszebbet igyekezett olvasóinak nyújtani.

Az új félévben még új munkatársakkal is erősíti a »Kis Lap« régi, kipróbált gárdáját. Így

Benedek Elek

az ifjuságnak ez a kedves és kiváló írója, mint a »Kis Lap« fő-munkatársa ezentul csakis a »Kis Lap« számára írja bájos, zamatos magyarságu ifjúsági elbeszéléseit. **Benedek Elek**, a „Magyar Mese- és Monda-világ“ híres szerzője ezentul a »Kis Lap« olvasóit fogja első sorban az ő felülmulhatatlan szépségű meséivel gyönyörködtetni.

Gaál Mózes

is, aki

A három kenyeres pajtás

ezimen hosszabb és rendkívül érdek-feszítő elbeszélés közlését kezdi meg a »Kis Lap« új folyamában.

A régiiek közül gyakran fognak a »Kis Lap« olvasói dr. **Kunos Ignácz**tal találkozni, ki »Gül-Baba meséi« cím alatt irt keleti tündérmeséivel eddig is annyi gyönyörűséget szerzett apró híveimnek. **Nagy Endre** »Kerekes Palkó kalandjait« fogja az új évfolyamban befejezni és **Farkas Gyuláné** a vonzóan megirt elbeszélések egész sorozatával fog a »Kis Lap« olvasóinak kedveskedni. Gyakran fog megszólalni a »Kis Lap« annyira kedvelt **Mamája**, továbbá **Etelka** és **Ida néni** is, valamint **Pásztor József**, **Csukási Ilona**, **Mendelényi Béla**, **Szász Margit**, **Krenedics Ferencz**, **Goda Géza**, **Bodonyi Nándor**, **Szigeti Ernő**, **Heresi Sándor**, **Jakab Ödön**, **Krécsy Béla** (Béla bácsi) és az írói nemzedéknek még

sok más új és régi tagja, hogy egyesült erővel minél változatosabbá tegyék a »Kis Lap«-ot. A versírók közül **Roboz Andor**, mint a »Kis Lap« társ-szerkesztője ezentul is gondoskodni fog, hogy a költemények, úgy tárgyukat mint alakjukat tekintve, a legnagyobb változatosságot mutassák. Lelkesen segítik a törekvésben **Jakab Ödön**, **Székelydiák**, **Szirtes Arthur**, **Andor diák** és a »Kis Lap« többi versírói. A régi rovatokhoz (Innen-onnan, Apróságok a természet világából, Az iskolából, Tréfák, Játékok, Találós versek. A kis ezermester stb.) most kezdődő évfolyamban még újak fognak járulni.

És ha gyönyörű képei miatt eddig is nemcsak a legjobb, de a legszebb gyermek-lapnak ismerték a »Kis Lap«-ot, még inkább az lesz ezután, minthogy a kiadó-társaság áldozatkészsége folytán, 1903. január elsejétől **megnagyobbított alakban** fog megjelenni. Megnagyobbított alakban azért, hogy még többet foglalkozhassék olvasóival, hogy pályázatok, szórakoztató, gondolkodásra készítő feladványok kitűzésével, **rejtvényeinek változatosabbá** tételével és az apró, hasznos közlemények szaporításával még közelebb férközhessen kis hívei lelki-világához és még fokozottabb mértékben tanítója és jó barátja lehessen.

Régi hívek, új hívek sorakozzanak tehát mentül számosabban a »Kis Lap« zászlaja köré, hol tárt karokkal és szeretettel fogadja őket **Forgó bácsi**.

*

Kérjük a »Kis Lap« t. előfizetőit, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fenn ne akadjon.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyed évre	2 korona.
Fél évre	4 „
Egész évre	8 „

Az előfizetések, legcélszerűbben postai-utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, VII., Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A »KIS LAP« kiadó-hivatala.